

UDVALGTE BREVE FRA FREDERIKKE REVENTLOW

Den 20de November 1790

– Ogsaa her i vor Bolig har den huslige Lyksalighed sit Hjem, og det forekommer mig ofte, som om jeg boede paa Landet, saa lidt mærker jeg til Stadens Tummel. Vore Aftener tilbringe vi i vore Børns Kreds: min Mand studerer ved sit Skrivebord; i samme Stue bliver der danset, tegnet, sladret og læst, og naar min Mand et Øjeblik vil forfriske sig, gør han et Løb gennem Stuen med Børnene og istemmer Deres glade Jubel. Naar vi da tit efter fuldbragt Dagværk, naar Børnene ere bragte til Ro, sidde sammen en Times Tid, og min Mand, som han næsten daglig gør, takker Gud for det meget gode, han har vist ham og for det gode, han lader ske ved ham, – da rinde Taknemmelighedens og Glædens Taarer ned ad vore Kinder, og jeg er vis paa, at dette Offer er Gud velbehageligt. Glad ser jeg da tilbage paa den del af Livet, der svandt, glad ud i Fremtiden; glad føler jeg min nuværende Lykke. Jeg haaber til Gud, at mangen en Glæde, vi endnu ikke have lært at kende, venter os i vor Alderdom, som vore Børn engang ville forsøde, naar "we breath a second spring" i deres glade Kreds.

Min Mand er stadig meget tilfreds med Kronprinsen og liver sig det bedste Udfald af sit Arbejde. Det Raab, der opløftes af nogle Fjender af den gode Sag, bryder han sig lidet om.

København, den 8de Februar 1800

Bedste Søster! Jeg skriver til Dig ved det samme Bord, hvor min Mand sidder og samtidig med, at han underskriver en Mængde Breve fra Kammeret, dikterer Christian [den ældste søn], der sidder lige over for ham, et Brev. Benedicte [svigerdatteren] sidder ved Siden af ham og borttager de underskrevne Breve, Sophie [datteren] atter ved Siden af hende og syr, og jeg skriver til Dig, gode, kære Søster, og ønsker, at Du sad her midt iblandt os. Ak, gid ogsaa i Aar den Glæde forestod os at ses! Jeg ønsker det af Hjertet og har ikke opgivet Haabet derom. I dette Øjeblik erfarer jeg, at Heiberg [forfatter, der denne dag blev landforvist] er afrejst i Gaar Aftes imellem 11 og 12. En Del Studenter gav ham et Hurra; de skulle senere have raabt "Pereat" uden for Colbiørnsens Hus [regeringsmedlen, der bidrog til Heibergs landforvisning]. Jeg skriver dette til Dig, fordi sikkert et meget overdrevent Rygte herom vil naa Dig i Holsten.

Den 25de Februar 1804

Her have vi lidt et Tab; den lille smukke Kanarieflugt, der "à sa manière" var Din Border saa hengiven, er død. Jeg kan ikke sige Dig, hvor det har gjort os alle ondt, og hvor vi savne den om Morgenen ved Thebordet, da den altid flagrede omkring os. Jeg savner den endnu mere for min Mands end for min egen Skyld. Hvor rørte det mig ikke ofte at se ham kærtegne det lille Dyr, og hvor tit sang den ikke sin Morgensang paa hans Skulder! Jeg længes nu efter at faa en anden; jeg har givet Conrad [sønnen] Ordre til at købe den kønneste, han kan opdrive i København; saa tillidsfuld og tam som denne vil ingen anden saa snart kunne blive. Ak, hvor gerne under jeg ikke ham, min Sjæls elskede, enhver lille Opmuntring, for hvilken hans barnlige, kærlige Sind gør ham saa modtagelig. Hvor gerne bestrøede jeg ikke hans Vej med Roser og beholdt alle Tornene for

mig selv! Ak, elskede dog alle, der ere om ham, ham med en lignende Kærlighed som den, jeg føler for ham, da vilde alle bestræbe sig for at gøre ham Glæde. Jeg ængstes for saa mangen en mørk Sky, der truer med at trække op paa vor Aftenhimmel. Dog, Gud vil gøre alt vel! Børnene af en saadan Fader maa blive gode Mennesker. Jeg skriver dette med Taarer; jeg vender mine Blikke til det lykkelige Par paa Lolland [sønnen Christian og svigerdatteren Benedicte]; maatte Gud velsigne vor Christians Anstrengelser og Flid! Vi ville ikke lade Modet og Haabet synke; den største Del af vor Løbebane var jo saa velsignet skøn; skulde da ikke ogsaa det korte Stykke blive det, som vi endnu have tilbage af den Vej, der fører til det herlige Maal! Den samme faderlige Haand, der førte os i den spæde Barndom, leder os jo ogsaa i den svage Alderdom og en Gang igennem den mørke Dal. – Gode Søster, jeg bliver maaske for alvorlig. Alle her ere ellers raske, paa Lolland ligeledes; "ça ira, ça ira", det haaber jeg til Gud.

P.S. I dette Øjeblik er min nye Fugl kommen; den har temmelig megen Lighed med den første. Conrad har udsøgt den, og jeg haaber at berede min Mand en "surprise" med den, naar han kommer tilbage.